

هو العليم

اهمیت مساله حج و فلسفه آن

حضرت علامه آية الله حاج سيد محمد حسين حسيني طهراني
حضرت آية الله حاج سيد محمد محسن طهراني

مقاله پیش رو منتخبی است از فرمایشات حضرت علامه آیت الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی و فرزند مکرم ایشان حضرت آیت الله حاج سید محمد محسن طهرانی در ارتباط با اهمیت مسأله حج و فلسفه آن و وظیفه حاکم اسلامی در ارتباط با این فریضه مهم و لزوم توجه به باطن اعمال و مناسک حج.

موضوعات این مقاله به شرح ذیل می باشد:

۱. توصیف امیر المومنین علیه السلام از حج و خانه خدا
۲. تارک حج یا بر دین یهودیت مبعوث خواهد شد یا نصرانیت
۳. داستان شگفت آوری درباره عدم اسلام کسی که حج واجب خود را عمداً انجام نداده است
۴. طبق بعضی از روایات، حج برای افراد متمکن در هر سال مستحب مؤکد است
۵. لزوم به حج بردن فرزندان در هنگام بلوغ
۶. یکی از وظایف حاکم اسلام ایجاد تسهیلات جهت شرکت مسلمین در مراسم حج است
۷. علت وجوب حج یکبار، بر اساس رعایت توان کمترین افراد از مکلفین است
۸. امام مجتبی علیه السلام بیست و پنج بار مشرف به حج شده اند که اکثر آنها پیاده بوده است
۹. یکی از توصیه های امیرالمؤمنین علیه السلام در آخرین لحظات حیات، خالی نگذاردن بیت

الله بود

۱۰. سفارش امیرالمؤمنین علیه السلام به حج در آن شرائط خاص، جدا نمودن مسأله حج از مسأله طواغیت و حکام جور است

۱۱. حضور قلب و اخلاص نیت و توجه در حج موجب نزول انوار پروردگار بر قلب حاجی می شود

۱۲. ملاقات مرحوم حداد با آیت الله زنجانى فهرى در مسجد الخيف

۱۳. التزام به طاعات و تجنب از معاصی بدون توجه به خدا، مجوسیت محضه است

۱۴. احتیاطهایی که مستلزم توجه به نفس عمل و غفلت از خداست غلط می باشد

۱۵. بیان کنندگان مسائل شرعی در حج با ایراد شبهات، حجاج را در دلهره و تشویش قرار

می دهند

۱۶. مورد دیگری را که می توان در اعمال حج بر شمرد مسأله طواف به دور خانه خداست.

۱۷. امام رضا علیه السلام هنگام طواف دستها را بلند نموده دعا می‌کردند
۱۸. تفسیر نادرست از قرار دادن کعبه در حین طواف در سمت چپ

توصیف امیر المومنین علیه السلام از حج و خانه خدا

امیرالمؤمنین علیه السلام در «نهج البلاغه» درباره فریضه حج و علت و فلسفه شرعی و فقهی آن

چنین می فرماید:

فَرَضَ عَلَيْكُمْ حَجَّ بَيْتِهِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلَهُ قِبْلَةً لِلْأَنَامِ؛ يَرُدُّونَهُ وَرُودَ الْأَنْعَامِ، وَيَأْلَهُونَ إِلَيْهِ وَوَلَوْهَ الْحَمَامِ. جَعَلَهُ سُبْحَانَهُ عِلْمًا لَتَوَاضَعُوا لِعَظَمَتِهِ وَإِدْعَانِهِمْ لِعِزَّتِهِ. وَاخْتَارَ مِنْ خَلْقِهِ سُمَاءًا أَجَابُوا إِلَيْهِ دَعْوَتَهُ، وَصَدَّقُوا كَلِمَتَهُ، وَوَقَفُوا مَوَاقِفَ أَنْبِيَائِهِ، وَتَشَبَّهُوا بِمَلَائِكَتِهِ الْمُطِيفِينَ بَعْرَشِيهِ، يُحْرِزُونَ الْأَرْبَابَ فِي مَتَجَرِّ عِبَادَتِهِ، وَيَتَبَادَرُونَ عِنْدَ مَوْعِدِ مَغْفِرَتِهِ. جَعَلَهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى لِلْبِاسِلَامِ عِلْمًا، وَالْعَائِدِينَ حَرَمًا. فَرَضَ حَجَّهَ وَأَوْجَبَ حَقَّهُ، وَكَتَبَ عَلَيْكُمْ وَفَادَتَهُ؛ فَقَالَ سُبْحَانَهُ:

﴿وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾^۱

« خدای متعال حج بیت خود را بر شما واجب فرمود؛ خانه‌ای که او را قبله خلافت قرار داد، تا همانند دستجات و توده‌های متراکم احشام به سمت او روی آورند و همانند کبوتران که به سوی لانه‌های خود روی می‌آورند این مکان را محل عبادت و پرستش خود قرار دهند. خدای متعال این خانه را نشانه تواضع بندگانش در قبال مقام عظمت و کبریائیتش، و اقرار به عزت و وحدانیت در وجود و آثار وجود و جلوات وجود قرار داده است.

از میان مردم شنوندگانی را برگزید که دعوت او را لبیک گفته اجابت نمایند، و گفتار او را راست پنداشته تصدیق بنمایند، و در جایگاه انبیاء و پیامبران او مسکن گزینند، و خود را به مثال و شمائل ملائکه‌ای که گرداگرد عرش پروردگار در گردش و طواف‌اند در آورند، تا در سرای تجارت و بازار معاملات به رستگاری ابدی و انتفاع از برکات و آثار عبودیت نائل آیند و به میعاد غفران و بخشش الهی از یکدیگر سبقت بجویند.

خدای سبحان خانه خود را پرچم برافراشته و سرفراز اسلام قرار داد، و برای روی آورندگان و ملتجین به آن مکان، حرم امن خود مقرر فرمود. پس حج را واجب نموده و حق او را الزام فرمود؛ پس بر شما حتم نمود که بار خود را در آنجا فرود آورید و آن مکان را محل ورود و نزول خود قرار دهید. چنانچه در قرآن کریم می فرماید: (خدای متعال حج خانه خود را بر مردم واجب نمود؛ کسانی که بتوانند در صورت استطاعت به آن دیار حرکت نمایند. و کسانی که از این حکم محتوم الهی تمرّد ورزند و کفران

^۱ نهج البلاغه، شرح محمد عبده، خطبه ۱، جزء اول، ص ۲۷.

حقوق الهی را بنمایند، پس خداوند بتحقیق از مردم بی‌نیاز خواهد بود.»

تارک حج یا بر دین یهودیت مبعوث خواهد شد یا نصرانیت

اهمیت فریضه حج به حدی است که طبق روایات متعدده، خداوند تارک حج را در صورت استطاعت و تمکن از حج از شریعت خاتم انبیاء صلی الله علیه و آله و سلم خارج نموده، یا بر دین یهودیت و یا نصرانیت مبعوث خواهد نمود.

شیخ صدوق - رحمة الله علیه - در کتاب «الفتیه» با اسناد خود از امام صادق علیه السلام از اجدادشان روایت می‌کند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در ضمن وصیتی به امیرالمؤمنین علیه السلام می‌فرماید:
يَا عَلِيُّ! كَفَرَ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ عَشْرَةٌ: ... وَمَنْ وَجَدَ سَعَةً فَمَاتَ وَلَمْ يَحْجْ ...
يَا عَلِيُّ! تَارِكُ الْحَجِّ وَهُوَ مُسْتَطِيعٌ كَافِرٌ؛ يَقُولُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: «وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ
مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ».

يَا عَلِيُّ! مَنْ سَوَّفَ الْحَجَّ حَتَّى يَمُوتَ، بَعَثَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَهُودِيًّا أَوْ نَصْرَانِيًّا.^۱
«یا علی! ده گروه از این امت به خدای عزوجل کافر شدند: (آنگاه یک یک آنها را بر می‌شمرند تا می‌رسند به تارک حج)؛ و از جمله آنان کسی است که خداوند به او مکن و قدرت بر اداء حج را اعطاء نموده ولی از انجام آن سر باز زده و از دنیا رفته است.

ای علی! کسیکه حج را ترک کند درحالیکه استطاعت بر اتیان آن داشته باشد او کافر است. خدای متعال می‌فرماید: (از جانب خداوند بر عهده افراد مستطیع فرض و واجب است که حج خانه او را بجای آورند. و کسیکه کفران نموده سر باز زند، پس بدرستی که خداوند از چنین افرادی بی‌نیاز خواهد بود.

یا علی! کسیکه حج را به تأخیر اندازد تا اینکه مرگ او را فرا گیرد، خداوند او را در روز قیامت، یهودی یا نصرانی مبعوث خواهد نمود.»

داستان شگفت‌آوری درباره عدم اسلام کسی که حج واجب خود را عمداً انجام نداده

است

مرحوم آیه الله الحق و الیقین فقیه معظم آقای حاج شیخ جواد انصاری همدانی داستان عجیب

^۱ من لایحضره الفقیه، ج ۴، از ص ۳۵۲ الی ۳۷۵.

و شگفت‌انگیزی درباره عدم اسلام مُسَوِّفین حجّ بیان فرمودند: یکی از تجّار معروف و مشهور همدان که به صلاح و تقوی مشهور و معروف بود بواسطه عارضه مرض سکتة قلبی فوت کرد؛ و فوت نابهنگام او اثر شدیدی در ارحام و بازماندگان و دوستان او گذاشت.

شبانہ، جنازه او را به قبرستان آورند تا فردا مراسم تغسیل و تفکین و تدفین را انجام دهند؛ و آوردن جناز در وقت شب به قبرستان در صورتی که میت در شب فوت کرده باشد، امر رائجی است؛ و چه بسا در همان شب هم غسل و کفن نموده و دفن می‌کنند.

چون جنازه را گذاشتند و رفتند، مأمورین سئوال برای بازپرسی آمدند و گفتند: میخواهی از دین نصاری باشی و یا از یهود؛ تو از دین اسلام نیستی و بر این معیار از تو پرسش نخواهد شد.

او فریاد برآورد: من مسلمانم: من اسلام دارم: من یهودی و نصرانی نیستم؛ گفتند: چون تو مرد متمکنی بودی و استطاعت از حجّ را داشته‌ای و حجّ بجای نیاورده، مرده‌ای، بر دین اسلام نمرده‌ای! **إِنْ شئتَ یهودیّاً؛ و إِنْ شئتَ نصرانیّاً.**

او گفت: سوگند بخدا من مسلمانم و اعمالم چنین و چنان بوده است؛ نماز می‌خوانده‌ام و جوهات اموال خود می‌دادم بفقرا و مستمندان مساعدت می‌کرده‌ام و درباره خلق خدا ترحم می‌نموده‌ام.

گفتند: اینها بجای خود؛ ولی چون حجّ نیاورده‌ای خداوند متعال تو را از زمره مسلمین به حساب نمی‌آورد؛ و هر کس مستطیع باشد و حجّ نکند، عاقبت امر او همینطور خواهد بود آنها شروع کردند به عذاب نمودن که این بیچاره فریاد کشید: ای امام حسین! آخر اینهمه من مجالس روضه خوانی تشکیل می‌دادم؛ و اینهمه در عزای شما شرکت می‌کردم! آیا سزاوار است که مرا در این موقع تنها و غریب بگذارید؟!

در اینحال فوراً حضرت سید الشهداء علیه السلام حاضر شدند و گفتند؛ درست است آنچه می‌گوئی! ولی چون عمداً حجّ واجب را به تأخیر انداخته‌ای تا مرگ، گریبان‌ت را گرفته است؛ فلهاذا در حکم خدا و سنت الهیّه چنین جاری شده است که بر آئین اسلام نمیری! و من فقط برای تو یک کار می‌توانم بکنم و آن اینست که: شفاعت در نزد خدا کنم، تا بتو عمر دهد؛ و حجّ خودت را انجام دهی؛ آنوقت به دین اسلام خواهی مُرد!

حضرت فرمودند: من اینک شفاعت کردم؛ و خداوند سی سال بتو عمر داد؛ حجّت را بجای

بیاور!

آن مرد میگوید: من چشمان خود را باز کردم، دیدم در قبرستان تاریک تنها هستم و فقط یک قاری قرآن بر بالای سر نشسته و قرآن تلاوت می کند. او همینکه خواست وحشت کند؛ گفتم مترس؛ من زنده هستم!

اقوام و ارحام و فرزندان آمدند؛ و حیاطمان برای آنها آنقدر لذت بخش بود که قابل توصیف نیست. من آماده تهیه مقدمات حج بیت الله الحرام شدم تا هنوز سر سال نرسیده بود که موسم حج شد و من با کاروان از همدان به راه افتادیم. در بیرون دروازه شهر که بسیاری بدرقه ما آمده بودند؛ و ارحام و فرزندان من گریه می کردند و نگران حال من بودند که شاید نتوانم از عهده حج برآیم؛ و از دنیا بروم؛ چون مسافرت به حج در آن سنوات و اوقاتی که می رفتند بسیار مشکل بود؛ و چه بسیار از حاجیان در راه می مردند.

من که تا آن زمان قضیه شفاعت حضرت امام حسین علیه السلام و داستان تعذیب نکیرین و عدم اسلام مسووف حج را برای کسی بازگو نکرده بودم؛ و پیوسته مترصد بودم تا ببینم چه می شود؛ آیا من موفق به حج می شوم یا نه؟

در آن وقت، فرزندان را به دور خود جمع کردم؛ و مطلب را برای ایشان گفتم؛ و گفتم که مطمئن باشید من به سلامت بر می گردم؛ و بیست و نه سال دیگر هم عمر می کنم. و همینطور هم شد. او به سلامت برگشت؛ و پس از سی سال از مرگ اول رحلت کرد؛ و چون مُرد او را در خواب دیدند با لباس حاجیان و عمامه و کلاه خاصی که حاجیان به سر داشتند.

چون در آن زمان تجار و سایر اضافی که به حج می رفتند پس از حج تا آخر عمر همان کلاه و دستار را بر سر می گذاشتند. او در خواب گفت: لله الحمد من را به آئین اسلام باز پرس و سؤال کردند و اینک هیچگونه ناراحتی ندارم؛ و در کمال خوش و آسایش به سر می برم. من از برکت امام حسین علیه السلام عمرم طولانی شد و حجّم قبول شد و ثواب سی سال طاعت و بندگی حضرت حق جلّ و علا بر اعمالم افزوده شد.^۱

طبق بعضی از روایات، حج برای افراد متمکن در هر سال مستحب مؤکد است

در بعضی از روایات وارد است که حج برای افراد متمکن در هر سال استحباب مؤکد دارد؛ و

^۱ مطلع انوار ج ۲، ص ۳۲۲.

گرچه وجوب آن برای همه افراد فقط یکبار در طول عمر است، ولی آیه شریفه «وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» را شامل تمام افراد متمکن از حج در هر سال دانسته‌اند.

مرحوم کلینی در کتاب «کافی» از ابی جریر قمی از امام صادق علیه السلام روایت می‌کند که

فرمود:

الْحَجُّ فَرَضٌ عَلَى أَهْلِ الْجِدَّةِ فِي كُلِّ عَامٍ^۱.

«حج واجب است بر افراد متمکن در هر سال.»

و در روایت دیگر از علی بن جعفر از برادرش موسی بن جعفر علیهما السلام روایت می‌کند که

حضرت فرمود:

إِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ فَرَضَ الْحَجَّ عَلَى أَهْلِ الْجِدَّةِ فِي كُلِّ عَامٍ، وَذَلِكَ قَوْلُهُ عَزَّوَجَلَّ:

﴿وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَ مَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾.

قَالَ: قُلْتُ: فَمَنْ لَمْ يَحِجَّ مِنَّا فَقَدْ كَفَرَ؟ قَالَ: لَا؛ وَلَكِنْ مَنْ قَالَ: لَيْسَ هَذَا هَكَذَا، فَقَدْ كَفَرَ^۲

«خداوند حج را بر افراد مستطیع و متمکن در هر سال واجب نمود بدلیل گفتارش در قرآن کریم:

بر افراد متمکن از جانب خداوند تکلیف است که به حج بروند؛ و کسیکه کفر بورزد، بدرستی که خداوند

بی‌نیاز از او و امثال او خواهد بود.

راوی می‌گوید: عرض کردم: پس کسی که به حج نرود از ما کافر است؟

حضرت فرمودند: نه؛ بلکه مقصود کسانی هستند که کلام خدا را انکار می‌کنند و می‌گویند

اینطور نیست.»

البته باید توجه کرد که مقصود از فرض و وجوب در این روایات برای افرادی که یکبار به حج

توفیق یافتند الزام موبق و واجبی که بر ترکش عقاب مترتب است نیست، بلکه شدت اهتمام و نهایت

استحباب است که می‌توان گفت: نزدیک به لزوم و وجوب می‌رسد نه اینکه تحقیقاً همان وجوب در

قبال استحباب و حرمت باشد.^۳

لزوم به حج بردن فرزندان در هنگام بلوغ

باید فرزندان را به هر طریق که امکان دارد در اوان سن بلوغ به حج برد تا روح پاک و نفس غیر

^۱ الکافی، کتاب الحج، باب فرض الحج و العمرة، حدیث ۸، ج ۴، ص ۲۶۶.

^۲ همان مصدر، حدیث ۵، ص ۲۶۵.

^۳ اسرار ملکوت، ج ۱، ص: ۱۵۴ الی ص ۱۵۷.

آلوده ایشان آن حقائق را در خود بگیرد و چون مغناطیس جذب نماید، و از این سال تا آخر عمر پیوسته ذهنشان روی آن مطالب کار کند و رفته رفته آن مأخوذات را آفتابی کند و به فعلیت برساند؛ گرچه مستلزم زحمتی باشد و یا مستلزم فروش بعضی از اثاثیه و متاع البیت باشد. اینها ابداً اهمیتی ندارد؛ سپس بدست بیاید یا نیاید مهم نیست. مهم زیارت این نفوس قابله و مستعدّه و به گناه و کثرات آلوده نشده است که موجب تثبیت ایمان و طهارت و تقوی تا آخر عمرشان میگردد. و انسان نباید منتظر وجوب شرعی باشد که امروزه بعد اللّتیّا و الّتی در اواسط عمر، و یا در قدیم الاّیام غالباً در اواخر عمر صورت میگیرد؛ و در آن صورت استفاده نفس انسانی از حجّ و آثار پدید آمده از آن، همان بقیّه عمر او می باشد که چه بسا بسیار اندک بوده است. اما در سنّ بلوغ آثار حجّ از اولین منزل تکلیف و تشرّف به خطاب ربوبی تا آخر عمر خواهد بود. و لهذا دائماً و پیوسته و بطور مداوم روح را نشاط می بخشد و جان را به ایمان و ایقان زنده نگه میدارد.

گرچه خود حقیر (علامه طهرانی) تا سنّ سی و سه سالگی برایم این توفیق حاصل نشد، اما برای این دو فرزند، و دو پسر دیگر نیز سعی شد در اولین وهله امکان پس از بلوغ صورت گیرد.^۱

مستحبّ است به اطفال گرچه طفل یکروزه باشد احرام بپوشانند، و ولیّ او نیت کند و او را طواف دهد و بجای او نماز بخواند، و با خود به عرفات و مشعر و منی برند و قربانی کنند و تمام مناسک را انجام دهند؛ برای اینکه روح طفل و نفس مستعدّه او حقیقه حجّ میکند و لیبیک میگوید و به فوز و درجات شخص مُحَرَّم و حجّ کرده میرسد. یعنی در نفس او همان آثار حجّ شخص حاجی بالاستعداد و بالقوه موجود می شود، گرچه حساب حجّه الاسلام و وظیفه حجّ واجب امری است جدا. و مستحبّ است که ایضاً طفل را به عمره برند و عمره مفرده بدین ترتیب بجای آورد و معتمر گردد. و ایضاً جمیع واجبات را اگر طفل بجا آورد و مستحبّات را اتیان نماید، آثار وجودی آن عمل به جان او میرسد؛ گرچه الزام و تکلیف برداشته شده است، اما اصل اثر باقی است. لهذا فقهاء ما رضوان الله علیهم فرموده اند: هر عمل واجب برای مکلفین، برای صیغار غیر مکلف، عنوان عمل مستحبّ را دارد؛ و هر عمل حرام برای مکلفین، برای آنها عنوان عمل مکروه را دارد. و عبادات آنان حقیقی است؛ نه عبادت تمرینی.^۲

یکی از وظایف حاکم اسلام ایجاد تسهیلات جهت شرکت مسلمین در مراسم حج

^۱ روح مجرد ص ۵۰۰.

^۲ روح مجرد ص ۹۸.

جالب توجه و دقت اینکه: به جهت نهایت اهتمام شارع مقدّس به اقامه فریضه حجّ و شدت عنایت ویژه او به این تکلیف الهی و مآدبه روحانی، بر حاکم مسلمین و ولیّ امور واجب است که نهایت اهتمام را به اقامه این مشعر الهی مبذول دارد و نگذارد که خانه خدا از ورود وفود حجّاج و زائران خالی و بیرونق بماند، و تمام سعی و تلاش خود را بر احیاء و شکوه این فریضه ویژه الهی بکار بندد، و جلوی موانع حرکت زائران الهی را به حریم امن و بیت الله الحرام بگیرد و موانع طریق را از سر راه بردارد، و هر کسی را که به استطاعت و تمکّن از اتیان این تکلیف عظیم الهی می رسد برای رسیدن به مقصود و مطلوب و تسهیل امور یاری رساند. و اگر افرادی تمکّن از انجام مناسک را جدای از طریق و مسیر متعارف دارند تشویق نماید و صرفاً به ارسال عده معدود از طریق متعارف و رسمی بسنده نکند. و اگر بعضی برای جهتی از جهات در مسیر حرکت آنان سنگ اندازی و مانع تراشی می کنند ممانعت کند، و راه وفود به حرم الهی را بر روی آنها نبندد و اختیار بذل مال و انتخاب طریق را بر عهده خود افراد قرار دهد. چه اینکه استطاعت حدّ و مرز ندارد و اگر شخصی بتواند برای اداء حجّ واجب حتی میلیونها صرف کند، حرام است که حتی يك سال حجّ خود را به تأخیر اندازد، و باید لَدَى الاستطاعة و التمكن، فی الفور به این فریضه عظمای الهی اقدام نماید و صرفاً به ثبت نام و مشی در طریق متعارف رسمی اکتفا نکند، که در صورت تأخیر و مسامحه مشمول روایات سابق الذکر خواهد شد. و حاکم اسلام نیز باید نهایت کوشش خود را جهت ارسال اینگونه افراد مبذول دارد تا مبدا خدای ناکرده این فریضه مهمّ از مستطیعین و متمکّنین به حجّ فوت گردد، که چه بسا با تحقّق فوت غیر متوقّع حسرت انجام این فریضه

^۱ وسائل الشیعة، کتاب الحجّ، أبواب وجوبه و شرائطه، الباب ۵، حدیث ۲، ج ۱۱، ص ۲۴ هذا نصّه: مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ بَابُوَيْهَ بِأَسَانِيدِهِ عَنْ حَفْصِ بْنِ الْبُخْتَرِيِّ وَ هِشَامِ بْنِ سَالِمٍ وَ مُعَاوِيَةَ ابْنِ عَمَّارٍ وَ غَيْرِهِمْ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) قَالَ: لَوْ أَنَّ النَّاسَ تَرَكَوْا الْحَجَّ لَكَانَ عَلَيُّ الْوَالِي أَنْ يُجْبِرَهُمْ عَلَى ذَلِكَ وَ عَلَى الْمَقَامِ عِنْدَهُ؛ وَ لَوْ تَرَكَوْا زِيَارَةَ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آئِهِ وَ سَلَّمَ) لَكَانَ عَلَيُّ الْوَالِي أَنْ يُجْبِرَهُمْ عَلَى ذَلِكَ وَ عَلَى الْمَقَامِ عِنْدَهُ؛ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ أَمْوَالٌ أَنْفَقَ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْتِ مَالِ الْمُسْلِمِينَ.

برای آنها باقی بهاند.

مرحوم کلینی با سند خود از عبدالله بن سنان از امام صادق علیه السلام روایت می کند که حضرت فرمودند:

لَوْ عَطَّلَ النَّاسُ الْحَجَّ لَوَجَبَ عَلَى الْإِمَامِ أَنْ يُجْبِرَهُمْ عَلَى الْحَجِّ إِنْ شَاءُوا وَإِنْ أَبَوْا؛ فَإِنَّ هَذَا الْبَيْتَ إِنَّمَا وَضِعَ لِلْحَجِّ.^۱

«اگر مردم حج را کنار بگذارند و اهتمام شایسته به انجام آن نشان ندهند، بر حاکم اسلامی واجب است افرادی را الزام کند و به حج بفرستد، چه اینکه با رضا و رغبت توأم نباشد؛ بدرستی که این خانه بر اساس مناسک حج بنا نهاده شده است.»

و همینطور برای افراد مستطیع که قدرت بر اتیان به حج را در سالهای پس از حج واجب دارند، باید راه و مسیر حرکت به مکه دائماً باز باشد و هیچگونه ضیق و محدودیتی و انحصاری به یچوجه من الوجوه برای انجام این تکلیف وجود نداشته باشد.

أحمد بن محمد برقی در کتاب شریف «محاسن» از هشام بن سالم از امام صادق علیه السلام روایت می کند که حضرت فرمودند:

مَا كَلَّفَ اللَّهُ الْعِبَادَ إِلَّا مَا يُطِيقُونَ؛ إِنَّمَا كَلَّفَهُمْ فِي الْيَوْمِ وَاللَّيْلَةِ خَمْسَ صَلَوَاتٍ ... وَ كَلَّفَهُمْ حِجَّةً وَاحِدَةً وَ هُمْ يُطِيقُونَ أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ..^۲

«خدای متعال تکلیف الزامی و وجوبی را براساس قدرت و استطاعت و طاقت افراد تشریح می کند؛ چه اینکه جهت اداء نماز پنج نوبت را واجب فرمود و عت و وجوب حج یکبار، بر اساس رعایت توان کمترین افراد از مکلفین است.

عت و وجوب حج یکبار، بر اساس رعایت توان کمترین افراد از مکلفین است

همینطور یک بار انجام فریضه حج را واجب کرد درحالی که آنها استطاعت و طاقت بیش از این را دارند.»

همینطور در «وسائل الشیعة» از شیخ صدوق در کتاب «علل الشرایع» و همچنین «عیون أخبار الرضا» از امام رضا علیه السلام نقل می کند که حضرت فرمودند:

^۱ الکافی، کتاب الحج، باب الاجبار علی الحج، حدیث ۲، ج ۴، ص ۲۷۲.

^۲ المحاسن، باب الاستطاعة و الاجبار و التفویض، حدیث ۶۵، ج ۱، ص ۲۹۶.

إِنَّمَا أُمِرُوا بِحِجَّةٍ وَاحِدَةٍ لَأَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ: لِأَنَّ اللَّهَ وَضَعَ الْفَرَائِضَ عَلَى أَدْنَى الْقُوَّةِ؛ كَمَا قَالَ: «فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ» يَعْنِي شَاةً، لِيَسَعَ الْقَوِيُّ وَالضَّعِيفُ. وَكَذَلِكَ سَائِرُ الْفَرَائِضِ إِنَّمَا وُضِعَتْ عَلَى أَدْنَى الْقَوْمِ قُوَّةً؛ فَكَانَ مِنْ تِلْكَ الْفَرَائِضِ الْحَجُّ الْمَفْرُوضُ وَاحِدًا؛ ثُمَّ رَغَّبَ بَعْدُ أَهْلَ الْقُوَّةِ بِقَدْرِ طَاقَتِهِمْ.^١

«علت و جوب فریضه حج یک بار نه بیشتر اینست که: خداوند همیشه فرائض و واجبات خود را بر اساس توان و طاقت کمترین افراد از مکلفین قرار داده است؛ همچنانکه در قرآن می فرماید: (آن قربانی را که میسر و هموار است جهت ذبح در منی انتخاب کنید)؛ که مقصود گوسفند است، تا قوی و ثروتمند و ضعیف و فقیر هر دو بتوانند آنرا تحصیل نمایند. و همینطور است سایر احکام که بر اساس توان و طاقت ضعیف‌ترین از مکلفین بنا نهاده شده است؛ و از این جمله حج واجب است یک بار در همه عمر. آنگاه خدای متعال ترغیب فرمود آن کسانی را که استطاعت و تمکن انجام بیش از یکبار را دارند به مقدار طاقت و تمکشان.»

امام مجتبی علیه السلام بیست و پنج بار مشرف به حج شده‌اند که اکثر آنها پیاده بوده

است

از این روایت شریفه استفاده می‌شود: افرادی که می‌توانند با بذل مال و تمکن مالی و صحّت بدنی و رفع موانع طریق به حج‌های متعدّد در سالهای متعدّد موفق شوند نباید خود را از این نعمت عظمای الهی محروم نمایند و صرفاً به انجام آن مناسک به یکبار اکتفاء کنند؛ بلکه باید بدانند هر چه بیشتر به این سفر الهی و روحانی بپردازند، از آثار اعمال و بواطن افعال آن نصیب بیشتری می‌یابند و از فیوضات مترشّحه از مقام ولایت کبری که در این مراسم بر زائرین بیت الله الحرام ساری و جاری می‌گردد بیشتر متنعم و بهره‌مند خواهند شد، و از آبشخوار عنایات لایتناهای الهی که خاصّ طائفین و عاکفین در حرم شریف و خانه قدسی خود قرار داده است بیشتر مستفیض خواهند گشت. جائیکه پیامبران عظام الهی و زعمای دین حنیف، ائمه معصومین علیهم السلام کراراً و مراً بدین جایگاه قدم گذارده و با رنج بسیار و تعب شدید خود را مهیای ضیافت این بزم الهی می‌نمودند.^٢ (تا جائیکه امام

^١ وسائل الشیعة، کتاب الحج، أبواب وجوبه و شرائطه، الباب ٣، حدیث ٢، ج ١١، ص ١٩.

^٢ وسائل الشیعة، کتاب الحج، أبواب وجوبه و شرائطه، باب ٤٥، حدیث ١٨، ج ١١، ص ١٢٨؛ قال: وَقَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): أَتَى آدَمَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): هَذَا الْبَيْتَ أَلْفَ آتِيَةٍ عَلَى قَدَمَيْهِ، مِنْهَا سَبْعُمِئَةِ حِجَّةٍ، وَثَلَاثُمِئَةِ عُمْرَةٍ؛ وَحَدِيثٌ ٢٠ فِي ضَمَنِ الْحَدِيثِ: قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ (حِينَ سُئِلَ) كَمْ

مجتبی علیه السلام بیست و پنج بار مشرف به حج شده‌اند که اکثر آنها پیاده بوده است طبق بعضی از اخبار امام مجتبی علیه السلام بیست و پنج بار به این سفر الهی مشرف شدند که اکثر آنها را با پای پیاده از مدینه تا مکه مبادرت می‌نمود،^۱ و سایر ائمه علیهم السلام همچون حضرت سجاد زین العابدین^۲ و موسی بن جعفر علیهم السلام با پای پیاده در بین مکه و مدینه مشاهده شده بودند^۳ دیگر ما را چه سزد که نسبت به ارج و ارزش این جایگاه رفیع المنزله و موافق شریفه گفتگو و تردید بنمائیم، و صرفاً بعنوان یک تکلیف ظاهری و حکم نه چندان پر محتوای شرعی به آن بنگریم، و به انتظار آن بنشینیم که مال باد آورده‌ای از راه برسد و پس از قضای جمیع حوائج زندگی از منزل و مغازه و ماشین و اسباب و ادوات و رفع تمام مایحتاج و غیر مایحتاج آنگاه اگر حالی و مجالی بود و راه هم هموار و سایر موانع عادی

حَجَّ أَدَمٌ مِنْ حِجَّةٍ؟ فَقَالَ لَهُ: سَبْعَمِئَةَ حِجَّةٍ مَاشِيًا عَلَى قَدَمَيْهِ؛ وَأَيْضًا حَدِيثٌ ٣٤، مِنْ هَذَا الْبَابِ؛ وَ أَيْضًا فِي ص ١٢٦، بَاب ٤٥، حَدِيثٌ ١٢؛ عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ، عَنْ يُونُسَ بْنِ يَعْقُوبَ، عَنْ عُمَرَ بْنِ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) قَالَ: حَجَّ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) عِشْرِينَ حِجَّةً. وَ أَيْضًا حَدِيثٌ ٣٣ مِنْ ذَلِكَ الْبَابِ، ص ١٣٢؛ عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا جَعْفَرَ وَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ مِنْ بَعْدِهِ (عَلَيْهِمَا السَّلَامُ) يَقُولَانِ: حَجَّ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) عِشْرِينَ حِجَّةً مُسْتَبْتَرَةً.

^۱ وسائل الشیعة، کتاب الحج، أبواب وجوبه و شرائطه، باب ٣٢، حدیث ٣، ج ١١، ص ٧٨؛ وِبِإِسْنَادِهِ عَنْ مُوسَى بْنِ الْقَاسِمِ، عَنْ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ، عَنْ حَمَّادٍ، عَنْ الْحَلْبِيِّ، قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) عَنْ فَضْلِ الْمَشْيِ؟ فَقَالَ: إِنَّ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ قَاسَمَ رَبَّهُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ حَتَّى نَعْلًا وَ نَعْلًا، وَ ثَوْبًا وَ ثَوْبًا، وَ دِينَارًا وَ دِينَارًا، وَ حَجَّ عِشْرِينَ حِجَّةً مَاشِيًا عَلَى قَدَمَيْهِ.

^۲ وسائل الشیعة، کتاب الحج، أبواب وجوبه و شرائطه، باب ٣٢، حدیث ١١، ج ١١، ص ٨١؛ مُحَمَّدُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ النُّعْمَانِ الْمُفِيدِ فِي (الْبَرَشَادِ) عَنْ أَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ جَدِّهِ، عَنْ أَحْمَدِ ابْنِ مُحَمَّدِ الرَّافِعِيِّ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَلِيٍّ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: حَجَّ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِمَا السَّلَامُ) مَاشِيًا فَسَارَ عِشْرِينَ يَوْمًا مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ.

^۳ بحار الأنوار، تاریخ الامام موسی بن جعفر علیهما السلام، باب ٥، حدیث ٢، ج ٤٨، ص ١٠٠، عن «قرب الاسناد» طبع آل البيت، ص ٢٩٩؛ عَلِيُّ بْنُ جَعْفَرَ قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ أَخِي مُوسَى ابْنِ جَعْفَرَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي أَرْبَعِ عُمَرَ يَمْشِي فِيهَا إِلَى مَكَّةَ بَعِيَالِهِ وَ أَهْلِهِ، وَاحِدَةً مِنْهُنَّ مَشَى فِيهَا سِتَّةً وَ عِشْرِينَ يَوْمًا، وَ أُخْرَى خَمْسَةَ وَ عِشْرِينَ يَوْمًا، وَ أُخْرَى أَرْبَعَةَ وَ عِشْرِينَ يَوْمًا وَ أُخْرَى أَحَدًا وَ عِشْرِينَ يَوْمًا.

مرتفع، اقدام به انجام آن با هزار اشکال و گله و شکایت بنمائیم. و از اینجا معلوم می‌شود: اینکه از بعضی علماء نقل شده که موفق به تشرّف بیت الله نشده‌اند و به بهانه عدم استطاعت، خود را از این نعمت عظمای الهی محروم کرده‌اند تا اینکه از دنیا رفته‌اند چقدر موجب تعجب و استبعاد است! آیا اینان با وجود این همه از آشنایان و ارادتمندان و افرادی که قطعاً می‌توانستند و راغب به بذل مال و تحصیل مقدمات سفر حجّ برای آنها بودند، چطور به خود اجازه دادند که خود را از انجام این فریضه فوق العاده مهمّ و حیاتی در تربیت و تعالی نفس و استفاده از برکات و انوار نفوس قدسی اولیای الهی و دعوت حضرت ابراهیم خلیل علیه السّلام محروم نمایند؟! اینان که برای سفر به کشورهای خارج و صرف مبالغ هنگفت جهت مداوای امراض عادی جسمانی هیچگونه تردیدی به خود راه نمی‌دهند، چطور با این مسأله حیاتی به این سهولت و بی‌اهتمامی برخورد نمودند؟ و چه بسا این عمل را به حساب زهد بسیار و گریز از توجّه به دنیا و قطع علائق آن به حساب آورده و می‌آورند؟!

یکی از توصیه‌های امیرالمؤمنین علیه السّلام در آخرین لحظات حیات، خالی نگذاردن بیت الله بود

در خاتمه مناسب است از وصیّتی که امیرالمؤمنین علیه السّلام در آخرین ساعات عمر خود به فرزندان و سایر شیعیان تا روز قیامت درباره حجّ فرمود سخنی به میان آوریم. حضرت خطاب به امام حسن و امام حسین علیهما السّلام می‌فرماید:

أَوْصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ ... وَاللَّهِ فِي بَيْتِ رَبِّكُمْ، لِاتَّخِلُّوهُ مَا بَقِيْتُمْ، فَإِنَّهُ إِنْ تَرَكْتُمْ لَمْ تُنَظَرُوا.^۱

« شما را به تقوی و پرهیز از مناهی وصیّت می‌کنم ... خدا را خدا را در نظر بیاورید درباره خانه پروردگارتان، مبادا هیچگاه آنرا خالی و خلوت بگذارید؛ بدرستیکه اگر چنین شود بیم آن می‌رود که هیچگاه مورد عنایت و توجّه قرار نگیرید. »

این وصیّت در این برهه خاصّ با این عبارات و مضامین حاوی نکات بسیار با اهمیّت و قابل توجّه است.

سفارش امیرالمؤمنین علیه السّلام به حجّ در آن شرایط خاص، جدا نمودن مسأله حجّ

^۱ نهج البلاغه، شرح محمّد عبده، ج ۳، ص ۷۷، نامه ۴۷، من وصیّة له علیه السّلام للحسن و الحسين علیهما السّلام لمّا ضربه ابن ملجم لعنه الله.

از مسأله طواغیت و حکام جور است.

سفارش امیرالمؤمنین علیه السلام به حج در آن شرایط خاص، جدا نمودن مسأله حج از مسأله طواغیت و حکام جور است

باید توجه داشت که حضرت در زمانی این توصیه اکید و سفارش ویژه را می‌نماید که می‌دانند قطعاً حکومت پس از ایشان از مسیر حق و صراط مستقیم که همانا صراط ائمه هدی و حکومت عدل رسول خدا صلی الله علیه و آجمعین است، خارج خواهد شد و به دست ناهلان و طواغیت زمان و ائمه کفر و الحاد یعنی بنی امیه و بنی مروان و بنی عباس خواهد افتاد؛ و حکام بر اماکن اسلامی و سرزمین وحی را طاغوتان و دشمنان دین تشکیل می‌دهند و زمام امور مکه و بیت الله الحرام را همان طواغیت عهده‌دار خواهند شد. کسانی که با تمام قوا به جنگ با حق و حقیقت و نبرد با مبانی اسلام بپا خواهند خاست و حق را از مسیر خود منحرف خواهند نمود، و اسلام را از صراط قویم و مستقیم به بیراهه و بیغوله خواهند کشاند، و اولیاء دین و ائمه معصومین را از دم تیغ خواهند گذراند و آنها و ذریه آنان و سایر شیعیان را به وادی هلاکت و بوار خواهند کشاند و در زندانها و شکنجه‌گاهها آنها را نابود خواهند کرد.

آری! با توجه به این نکات باز می‌بینیم که اینقدر تأکید و اصرار بر ادای مناسک حج و اتیان به سرزمین وحی از حضرت صادر شده است. و این معنی حکایت از آن می‌کند که امیرالمؤمنین علیه السلام حساب حج و خانه خدا را از حساب حکام زمان و طواغیت دوران جدا کرده‌اند و ادای مناسک حج و وفود به خانه وحی را از زعامت و استیلای حکام جور و خائنین به دین و کیان اسلام بر اماکن متبرکه که فرق گذاردند، و نگفتند: حال که خانه خدا در اختیار حکام جائر همچون معاویه و یزید می‌باشد، رفتن بدانجا حرام و گریز از آن واجب است؛ بلکه نهایت دقت و ظرافت را در بدور نگهداشتن حرم امن و امان الهی از خلاف و تشنج و اختلافات و تشتت‌ها و تصفیه حساب‌ها و سوء استفاده‌ها بکار بردند. و سید و سالار شهداء تاریخ: حضرت حسین بن علی صلوات الله و سلامه علیهما جهت حفظ حریم امن الهی و صیانت مطاف مسلمین، حج خود را به عمره مفرده مبدل نمود و از مکه بیرون آمد تا مبادا با اقدام پلیدانه کوردلان اموی حرم امن الهی شاهد اغتیال و ترور شخصیتی همچون فرزند رسول خدا باشد.^۱

^۱ الملهوف علی قتلی الطفوف، ص ۱۲۷؛ هذا نصه: وَ رُوِيَ بِالْإِسْنَادِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ دَاوُدَ الْقُمِّيِّ

آری! اینست مرام و مکتب اولیای معصوم الهی و زعمای راستین دین حنیف و پرچمداران لوی توحید و سر سلسله داران قافله نجاح و رستگاری. و چه بسیار بجا و پسندیده است که ما اُمَّتِ مسلمان و پیروان آن منهج قویم و مکتب متین، اسوه خود را سُنَّتِ حسنه حسین بن علی و اولاد امجاد او قرار دهیم و از ورود سلائق مختلفه و انظار مغشوشه و آراء غیر مستقیم در مکتب وحی جلوگیری نمائیم و فقط و فقط تأسی و متابعت از رهبران راستین دین مبین که همانا ائمه معصومین علیهم الصلوة و السلام می باشند را آویزه گوش خود بنمائیم و حریم مقدس وحی را محل آرامش و اعتماد و اطمینان و سکون خاطر و طمأنینه قلوب و نفوس آماده و مستعد تلقی انوار الهی بگردانیم.

چه در غیر اینصورت هر کسی با هر عقیده و مذهبی و با هر نگرش و تفکری خود را محق می یابد که بر علیه موازین و مبانی فرضی خود مجال را برای تحریکات و ایجاد بلوی و آشوب مناسب بیندارد و از هر فرصتی جهت اعمال سلیقه های فردی و ابراز اهواء شخصیّه بهره برداری نماید. آنگاه این سرزمین و مکان مقدس به عرصه نزاعها و کشمکشهای قومی و قبیله ای و گروهی و کشوری تبدیل خواهد شد، و آن روح و سکونت و انبساط و آرامش جای خود را بالکلیه به جنجال و بلوی و هرج و مرج و سلب امنیت و ظهور فتنه و فساد خواهد داد، و مصداق آیه شریفه: **(جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا)**^۱ بکلی محو و نابود خواهد شد.

حضور قلب و اخلاص نیت و توجه در حج موجب نزول انوار پروردگار بر قلب

حاجی می شود

پر واضح است که یک همچنین فریضه ای با این همه مؤکدات چه آثار و برکاتی می تواند برای تزکیه نفس و تجلی انوار الهی بر قلب زائر در امکانه مختلفه و مواقف متفاوته داشته باشد. و هر چه که حاجی حضور قلب و اخلاص نیت و توجه خود را بیشتر نماید طبعاً نزول مراتب روح و انوار و ظهور اسماء و صفات علیای پروردگار در قلب و سر او بیشتر خواهد شد، و موجب سکونت خاطر و انشراح

بِإِسْنَادٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: جَاءَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَنَفِيَّةِ إِلَى الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي اللَّيْلَةِ الَّتِي أَرَادَ الْحُسَيْنُ الْخُرُوجَ فِي صَبِيحَتِهَا عَنْ مَكَّةَ، فَقَالَ لَهُ: يَا أُخِي! إِنَّ أَهْلَ الْكُوفَةِ مَنْ قَدْ عَرَفَتْ غَدْرَهُمْ بِأَبِيكَ وَأَخِيكَ، وَقَدْ خِفْتُ أَنْ يَكُونَ حَالُكَ كَحَالِ مَنْ مَضَى؛ فَإِنْ رَأَيْتَ أَنْ تُقِيمَ فَإِنَّكَ أَعَزُّ مَنْ بِالْحَرَمِ وَأَمْنَعُهُ. فَقَالَ: يَا أُخِي خِفْتُ أَنْ يَغْتَالَنِي يَزِيدُ بْنُ مُعَاوِيَةَ بِالْحَرَمِ، فَأَكُونُ الَّذِي يُسْتَبَاحُ بِهِ حُرْمَةَ هَذَا الْبَيْتِ.

^۱ روح مجرد ص ۱۴۲ الی ۱۴۶.

صدر و محو تعلقات و ارتکاز بر محوریت توحید و اقبال بر لقاء خدا خواهد گردید. و این نکته از متون احادیث و اخبار و صریح روایات و آثار از ائمه هدی صلوات الله علیهم أجمعین به خوبی مشهود و هویداست.

درست مانند نماز که هر چه حضور قلب و توجه به توحید و حقیقت عبودیت در آن بیشتر، به همان میزان مقبولیت و تقرّب آن به ساحت قدس اله بیشتر خواهد بود، و تحقق مسکنت و ذلت و عبودیت در قبال حضرت احدیت در وجود مصلی افزون تر خواهد شد. و هر چه انسان بیشتر به ظواهر صلوة و رعایت قواعد عربیت و تجوید و لحاظ جودت و تحسین کلمات و عبارات و سجع و قافیه در ادعیه را بنماید، حظّ و نصیب او از حقیقت صلوة و مقرّبت او کمتر خواهد بود. آیا نمازی را که مولی علیّ علیه السّلام بجای می آورد این چنین بود؟ آیا تمرکز و توجه او به تلفظ صحیح مخرج صاد و عین و ظاء بود؟ اگر چنین بود پس این حالات عجیب و غلبه جذبات و بوارق الهی، و در نتیجه بروز محو و سستی و عروض حالت اغماء و افتادن به روی زمین و از خود بیخود شدن ها از کجا می آمد؟ و همینطور در سایر ائمه علیهم السّلام و اصحاب آنها. و چگونه ممکن است شخصی توجه خود را صرف در تحسین کلمات و عبارات بنماید و در عین حال تمرکز تامّ نسبت به معانی عبارات و ادعیه و اذکار نیز داشته باشد! این از محالات است.

بلی انسان لازم است بقدر امکان در تصحیح کلمات بر وفق قواعد تجوید و عربیت اهتمام داشته باشد، اما نه اینکه این مسأله بعنوان اصل لایتغیر و لایتبدل و غیر قابل تشکیک در صحت و بطلان اصل نماز قرار گیرد؛ بطوریکه اگر فردی عادی در اداء کلمات نماز اختلافی با رعایت موازین تجوید داشته باشد حکم به بطلان نماز او داده و قضاء تمام نمازهایش را بر ذمه او و ذمه ولد اکبر پس از مرگ مستقرّ بدانیم!

أعاذنا الله تعالى من الخطايا والزلات والفتيا بغير التفقه والمعرفة و سدّ أبواب المعرفة والخيرات على العباد وإيرادهم في الشبهات والهلكات والموبقات.

ملاقات مرحوم حداد با آیت الله زنجانی فهری در مسجد الخیف

(مرحوم حداد) می فرمودند: یک شب که با رفقا به مسجد الخیف داخل شدیم، دیدم آقای حاج سید احمد زنجانی با جمیع رفقای طهرانی و ایرانی گرد هم نشسته، و منظور حضرت آیه الله حاج سید احمد فهری زنجانی دامت برکاته می باشند که از شاگردان اخیر مرحوم قاضی، و از ارادتمندان مرحوم حاج شیخ محمد جواد انصاری همدانی است. مردی است فاضل و عالم و خوش فهم، و در ترویج

دین کوشا و ساعی. در مراجعت از نجف مدتی در باختران در مسجد جامع مشغول تدریس و اقامه جماعت و تبلیغ بود؛ سپس در طهران، و پس از آن در زمان انقلاب اسلامی ایران از طرف رهبر کبیر فقید به شام عازم و در دمشق مشغول اقامه شعائر دینی است. حقیر با ایشان سوابق ارادت و آشنائی و دوستی دارم، و در سفر اخیر حقیر به بیت الله الحرام در مین شرف ملاقات دست داد، و یکبار هم در مشهد مقدس در حرم مطهر توفیق زیارتشان حاصل شد؛ و در هر دو بار حقیر را به «شام» دعوت فرمودند و موانع سفر را خود به عهده گرفتند. ولی مع الاسف تا بحال توفیق تشرّف و اجابت دعوت معظمّ له برای بنده دست نداده است.

ایشان سخت از وضع طهارت و نجاست حجّاج و معابر ناراحت است، و گویا نیز در وقت دخول به مسجد الخیف ترشّحی از آن آنها به ایشان شده است، و ایشان را چنان متغیّر نموده بود که: خداوندا! بارالها! میخواهیم دو رکعت نماز با طهارت در مسجد تو بجای آوریم، بین مگر این عربها و این مردم با این وضع و کیفیت میگذارند؟!!

من به او پرخاش کردم و گفتم: مریدی از نزد استادش، حضور بزرگی رفت. آن مرد بزرگ به او گفت: ما عَلَّمَكُمُ اسْتَاذُكُمْ؟! «استاد شما به شما چه چیزی تعلیم کرده است؟!» مرید گفت: عَلَّمَنَا اسْتَاذَنَا بِالْإِتِمَامِ الطَّاعَاتِ وَ تَرْكِ الذُّنُوبِ! «استاد ما به ما التزام به طاعتهای خدا و ترك نمودن گناهان را تعلیم نموده است!»

التزام به طاعات و تجنّب از معاصی بدون توجّه به خدا، مجوسیت محضه است
آن بزرگ گفت: تِلْكَ مَجُوسِيَّةٌ مُحْضَةٌ؛ هَلَا أَمَرَكُمْ بِالتَّبَتُّلِ إِلَى اللَّهِ وَ التَّوَجُّهِ إِلَيْهِ بِرَفْضِ مَا سِوَاهُ؟!
«این کارها صرفاً آداب دین مجوس است (زردشتیها که قائل به دو مبدأ خیر و شرّ، و نور و ظلمت اند). چرا شما را امر نکرد تا یکسره به سوی خدا بروید، و توجّهتان به وی باشد؛ به فراموش کردن و دور ریختن ما سواى خدا؟!»

آقا جان من! شما چرا دین خدا را عوض می کنید؟! چرا شریعت را وارد پیچ و خم می نمائید؟! چرا مردم را از خدا می بُرید و به اعمالشان سوق میدهید؟! مگر دین رسول الله دین آسان و راحت نیست؟! مگر نفرمود: بُعِثْتُ عَلَى شَرِيْعَةٍ سَمَّحَةٍ سَهْلَةٍ. «من بر شریعت بدون گیر و بند، و شریعت قابل إغماض و گذشت، و شریعت آسان مبعوث شده ام.»؟! مگر رسول خدا و ائمه نفرموده اند: هر چیز، به هر شکل و صورت و در هر زمان و مکان طاهر است، مگر آنوقت که علم یقینی به نجاست آن پیدا کنی؟!!

شما مطلب را واژگون نموده‌اید و می‌گوئید: همه چیزها نجس است تا ما علم یقینی به طهارت آن پیدا کنیم!

چرا دست از سر مردم بر نمیدارید؟! چرا مردم را با پیغمبرشان و بادین سهل و سَمَحَه و آسانشان رها نمی‌کنید؟! چرا راه توجّه و انقطاع به خدا را می‌بندید؟! چرا بر روی باب مفتوح قفل می‌زنید؟! همه مردم حجّ می‌کنند، باید از میقات که احرام می‌بندند تا وقت تقصیر و قربانی که از احرام بیرون می‌آیند توجّهشان به خدا باشد. غیر از خدا نبینند و نشنوند، و ذهنشان یک لحظه از خدا منقطع نگردد. اعمال و رفتار را نباید به نظر استقلالی نظر کرد. تکالیفی است از طواف و نماز و غیرهما که طبعاً انجام داده می‌شود؛ و در تمام این اعمال باید منظور خدا باشد، نه عمل. باید فکر و اندیشه به خدا باشد نه به صحّت و بطلان عمل. این همان مجوسیت محضه است که خداوند واحد را مختفی نموده و دو خدای عمل خوب و عمل بد را بجای آن نشانده است.

این مردم بدبخت را شما از میقات تا خروج از احرام از خدا جدا می‌کنید! از وقت احرام در تشویش می‌اندازید که مبدا ترشّحی به بدنم، به احرامم برسد. مبدا شانهم از خانه منحرف شود. مبدا در حال طواف از مطاف بیرون آیم. مبدا نمازم باطل باشد. مبدا طواف نساءم باطل آید و تا آخر عمر زن بر خانه‌ام حرام باشد.

هیچیک از اینها در شریعت نیامده است. همین نماز معمولی که خود مردم میخوانند درست است. طوافشان درست است. شما آنها را باطل می‌کنید و مَهر بطلان به آنها می‌زنید! و ترشّح همین آبهای مشکوک را نجس دانسته‌اید!

و در اینصورت، حجّ مردم بکلی ضایع شده است. یعنی حاجی که باید از میقات تا پایان عمل همه‌اش با خدا باشد، و با تقصیر و حَلْق از انقطاع به خدا و احرام با خدا بیرون آید؛ از ابتدای احرام از خدا منصرف می‌شود، و این انصراف و تشویش و تزلزل برای او باقی می‌ماند تا آخر عمل؛ وقتی از عمل فارغ شد، اینجا نفس راحتی می‌کشد و خدا را می‌یابد.

احتیاطهایی که مستلزم توجه به نفس عمل و غفلت از خداست غلط می‌باشد

تمام احتیاطهایی که در این موارد انجام داده می‌شود و مستلزم توجّه به نفس عمل و غفلت از خداست، همه‌اش غلط است.

در شریعت رسول الله و در زمان رسول الله کجا اینگونه احتیاط کاریهای عَسِر و حَرَج آمده است؟ اصل اوّلی عدم عَسِر و عدم حَرَج و عدم ضرر است. اصل اوّلی ما در قرآن کریم **(وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ**

تَبْتِيلاً) است. (یعنی یکسره از همه بپُر و به خداوند روی آور). مراد حقیقی از احتیاط در «وَأُخَذَ بِالْأَحْتِيَاظِ فِي جَمِيعِ مَا تَجَدُّ إِلَيْهِ سَبِيلاً»

احتیاطی را که مرحوم قاضی قدس الله سره در ضمن حدیث عنوان بصری دستور العمل همه شاگردهایش قرار داده بود که: «وَأُخَذَ بِالْأَحْتِيَاظِ فِي جَمِيعِ مَا تَجَدُّ إِلَيْهِ سَبِيلاً» (و در هر جائی که به سوی احتیاط راه یافتی آنرا پیشه خود ساز!) منظور عملی است که راه انسان را به خدا باز کند، نه آنکه موجب سدّ طریق شود، و راه توجّه و ابتهاج و حضور قلب را بگیرد. مقصود عملی است که برای مؤمن یقین آورد و وی را در ایمان مستحکم کند، نه آنکه او را متزلزل و مشوّش کند، و بیت الله الحرام را در نزد او خانه عقوبت مجسم کند.

و حجّ این خانه را یک عمل جبری اضطراری از ناحیه اهرمن شیطانی برای عقوبت جلوه دهد. این همان مجوسیت محضه است.

همه غذاهای مسافران و میهمانخانه و آشامیدنیهای آنها حلال و طاهر است، همه آبهای مترشحه از ناودانها و جویها طاهر است مگر زمان علم به نجاست. بنابراین ای آقای من اینک با این ترشّحی که به تو شده است برخیز و نمازت را بجای آور، و اصلاً تصوّر نجاست و عدم طهارت در خودت منماید که بدون شک از تسویلات شیطان است که میخواهد انسان را از فیض عظیم نماز و بیتوته و توجّه و دعا در این مسجد شریف محروم دارد.^۱

بیان کنندگان مسائل شرعی در حج با ایراد شبهات حجاج را در دلهره و تشویش قرار می دهند

حال بیائیم و ببینیم افرادی که موظّف به بیان مسائل شرعیّه حجّ و رفع اشکال از افعال و اعمال حجاج و متعهّد به تصحیح مناسک حجّ می باشند چطور با ایراد شبهات و القاء مخوفات نسبت به نمازهای حاجی و علی الخصوص نماز طواف نساء و حکم به بطلان نماز در صورت عدم رعایت

^۱ بیاد می آورم روزی به اتفاق مرحوم والد - رضوان الله علیه - به دیدن چشم پزشک ایشان جناب صدیق محترم و برادر عزیزم آقای دکتر حاج سید حمید سجادی - وفقه الله لمرضاته - به منزلشان رفتیم. در ضمن مکالمات، صحبت از بعضی احتیاطهای بیجا و تکرار در اعمال که موجب تشویش خاطر و ایجاد شکّ و تردید در صحّت عبادت می شود بمیان آمد. ایشان بمناسبت، داستانی بس تأسف انگیز از سفر حجّ واجب خود و کیفیت بیان احکام و مسائل روحانی کاروان نمودند که حقیقتاً تمام افراد مجلس را در تألم و تأثر شدید فرو برد.

صحیح تلفظ کلمات چه بر سر آنها و حج آنها و نیت پاک آنها در می آورند! و چگونه آنها را در تشویش و اضطراب و دلهره قرار می دهند! و چگونه حج را بر آنها فاسد می گردانند! و چگونه ترس از عواقب بطلان حج و بقاء در احرام و یا بقاء بر حرمت تماس و نکاح را بر وجود آنان مستولی می نمایند!

مگر نماز طواف نساء با نمازهای سایر اوقات و نماز صبح تفاوت دارد؟! و چرا در مورد سایر نمازها حکم به بطلان و اخذ نائب نمی کنید؟ و چگونه از ادله جواز و یا وجوب نائب در صورت عدم استطاعت بر اداء و اتیان عملی از اعمال حج حکم به وجوب استنباه از صلوة طواف نساء را می کنید، درحالیکه تکلیف الهی بر آن فرد اتیان نماز به همان کیفیت موجوده بالفعل و قدرت بر اداء صلوة به نحو عادی و متعارف اوست؟ و آنگاه شخص حاجی با هزار ترس و دلهره از بطلان نماز و ترتب عواقب بطلان، یکسره خود را در خسران و بدبختی و بیچارگی احساس نموده برای دفع این محذور به هر وسیله ای متمسک می گردد، و آن افراد هم که فرصت را غنیمت شمرده با اخذ مبالغ قابل توجه استنباه از نماز را به عهده می گیرند، و بازار داد و ستد و معاملات را حتی در عبادات و اعمال رونق و صفا می بخشند!^۱

^۱ ایشان گفتند: بواسطه تشکیک آن روحانی در اعمال حج ما مجبور بودیم هر عملی را چند بار تکرار نمائیم تا یقین به صحت آن پیدا نمائیم. منجمله من هفده بار نماز طواف نساء خواندم و آنچنان دلهره و اضطراب مرا فرا گرفت که اصلاً نفهمیدم چه حجی بجای آوردم و از کجا شروع کردم و به کجا ختم نمودم! و بعد از این کیفیت عمل روحانی مذکور اثر سوئی در من گذاشت که بکلی از حج بیزار و بری گشتم و با خود عهد کردم تا زنده هستم دیگر به مکه بر نگردم. و در آخر به آن روحانی گفتم: در روز قیامت ترا پیش جدم رسول خدا می برم و به او می گویم: اگر حج اینست که این روحانی به ما آموخت من از دین تو برمی گردم، و اگر آن است که خلافت را به ما آموخت داد من را از این فردی که ما را بکلی از حج بیزار نمود بگیر! و ایشان حتی در هنگام بیان این داستان آنچنان ملتهب و مضطرب گردیده بود که مرحوم والد با دست اشاره کردند که به صحبت ادامه ندهد. وقتی که از منزل آقای دکتر سجادی بیرون آمدیم مرحوم والد-رضوان الله علیه- رو کردند به من و فرمودند: ببین این روحانی ها با دین مردم چه می کنند! و چطور آنها را با احتیاطهای بی جا و بیمورد از دین بیزار می کنند، و آن حجی را که باید طعم حلاوت آن و انبساط قلب و انشراح صدری که از آن حاصل می شود موجب شوق و رغبت و عشق به مراجعت مجدد به حرم الهی گردد بر آنها زهر مار می نمایند! و همچون دیو و غولی مهیب موجب تنفر و انزجار آنها می گردانند، بطوری که دیگر جرأت تکرار این فریضه بزرگ را در خود نمی بینند. چنانچه خود ایشان مکرر می گفتند: دیگر من به حج یا عمره نخواهم رفت. البته ناگفته نماند: حقیر پس از مدتی طی مباحثاتی پیرامون سهل و آسان بودن شریعت مقدس اسلام با ایشان به ذکر این نکته پرداختم و برای ایشان مستدلاً ثابت کردم که کردار آن روحانی کاروان صددرصد باطل و بر خلاف سنت و روش زعمای دین بوده است و هیچگاه خدای متعال بدین اعمال و راهنماییها رضایت ندارد، و اگر با هم به سفری به حج یا عمره مشرف شویم خواهید

مورد دیگری را که می‌توان در اعمال حجّ بر شمرد مسأله طواف به دور خانه خداست.

چنانچه اخبار و روایات دلالت دارند، باید حاجی طواف بدور خانه خدا را از سمت چپ شروع نماید؛ یعنی ابتدای حرکت او باید از حجرالأسود بسمت باب کعبه و بعد حجر إسمعیل و همینطور ادامه دهد تا دوباره به حجرالأسود برسد.

یعنی باید در موقع طواف، کعبه در سمت چپ او واقع گردد و به این نحو ادامه دهد تا هفت شوّط او تمام گردد. و در این بین از ادعیه و اذکار در روایات بسیار وارد شده است، و حاجی در هنگام طواف باید به این ادعیه مشغول باشد.

امام رضا علیه السّلام هنگام طواف دستها را بلند نموده دعا می‌کردند در روایت است که امام رضا علیه السّلام در هنگام طواف دستها را بطرف آسمان بلند می‌کرد و می‌فرمود:

يَا اللَّهُ! يَا وَلِيَّ الْعَافِيَةِ وَ خَالِقَ الْعَافِيَةِ وَ رَازِقَ الْعَافِيَةِ وَ الْمُنْعِمَ بِالْعَافِيَةِ وَ الْمَنَّانَ بِالْعَافِيَةِ وَ الْمُتَفَضِّلَ بِالْعَافِيَةِ عَلَيَّ وَ عَلَيَّ جَمِيعَ خَلْقِكَ! يَا رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ رَحِيمَهُمَا! صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ ءَالِ مُحَمَّدٍ، وَ ارْزُقْنَا الْعَافِيَةَ، وَ دَوَامَ الْعَافِيَةِ، وَ تَمَامَ الْعَافِيَةِ، وَ شُكْرَ الْعَافِيَةِ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ؛ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.^۱

مرحوم شیخ صدوق در «عیون الأخبار» روایت می‌کند از سعد بن سعد از امام ابوالحسن علی بن موسی الرضا علیهما السّلام؛ سعد می‌گوید: با امام رضا علیه السّلام مشغول طواف بودم تا جائیکه به مقابل رکن یمانی رسیدیم؛ حضرت ایستاد و دستش را بطرف آسمان بلند کرد و عرضه داشت: «ای پروردگار! ای کسیکه عافیت به دست توست، و بوجود آورنده عافیت هستی، و عطا کننده عافیت می‌باشی، و نعمت عافیت را به بندگان ارزانی می‌داری، و بر بندگان منت می‌گذاری بواسطه عافیت بر آنها؛ و ای کسیکه به لطف خود عافیت را بر من و بر جمیع مخلوقات کرامت می‌بخشی! ای پروردگار

دید که این حجّ چقدر شیرین و دلپسند و باطمینان و روح افزا و دلچسب است، بطوریکه هر سال شوق دیدار خانه محبوب و ملاقات با جلوات مخصوصه حجّ شما را به آنسوی بکشاند و نه تنها هیچگونه اضطراب و تشویشی عارض شما نگردد، بلکه دائماً در حال بهجت و سرور تمنای حضور بیشتر و فیض کاملتری را بنمائید؛ گرچه مع الأسف هنوز توفیق تشرف در معیت صدیق محترم برای حقیر دست نداده است. رزقنا الله جميعاً الوفود إلى بيته الكريم على ما هدانا الله و هدانا رسوله و الأئمة المنتجبين عليهم السّلام، آمین.

^۱ وسائل الشیعة، کتاب الحج، ابواب الطواف، باب ۲۰، حدیث ۷، ج ۱۳، ص ۳۳۵؛ و عیون أخبار الرضا علیه السّلام، ج ۲، ص ۱۶.

رحمان در دنیا و آخرت و رحیم در دنیا و آخرت (انعام عامّ و خاصّ در هر دو نشأه)! بر محمّد و آل محمّد درود بفرست و نصیب ما عافیت بفرما، و آنرا دوام بخش و تمام و منتهای عافیت را بر ما ارزانی بدار، و شکر بر عافیت را در دنیا و آخرت روزی ما بگردان؛ ای رحم کننده‌ترین رحم کنندگان.» و کذلک مرحوم کلینی با سند متصل خود از عبدالله بن سنان از امام صادق علیه السلام روایت می‌کند که فرمود:

يُسْتَحَبُّ أَنْ تَقُولَ بَيْنَ الرَّكْنَيْنِ وَالْحَجَرِ: اللَّهُمَّ آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ! وَقَالَ: إِنَّ مَلَكَاً مُوَكَّلًا يَقُولُ: آمِينَ!

«مستحبّ است که حاجی در هنگام طواف بین رکن یمانی و حجرالأسود بگوید:

خدایا در دنیا بما نیکی عطا فرما و در آخرت نیز نیکی عطا فرما، و ما را از عذاب آتش حفظ فرما! بعد حضرت فرمودند: ملکی از ملائکه پروردگار می‌گوید: آمین!»

و روایات عدیده دیگری نیز حاکی است که شخص طائف مستحبّ است زبان او به ذکر اذکار خصوصاً صلوات بر محمّد و آل محمّد و ادعیه مأثوره مترنّم باشد و توجّه او به معانی اذکار و ادعیه متمرکز گردد.

تفسیر نادرست از قرار دادن کعبه در حین طواف در سمت چپ

حال چطور ممکن است شخصی هم دقیقاً متوجّه سمت کعبه باشد و هم به اذکار و توجّه به ادعیه مشغول گردد؟!

به عبارت دیگر: آیا می‌شود انسان دقت در سمت‌گیری کعبه و محاذات دقیق شانه چپ با کعبه خصوصاً هنگام عبور از زاویه بیت الله را با توجّه تامّ به اذکار و خلوص نیت و اشتغال به یاد محبوب جمع نماید؟

بدیهی است پرداختن به ظاهر طواف و تفسیر نادرست از محاذات منکب ایسر با کعبه مکرمه موجب تعطیل بالکلّیه جمیع حیثیات و شوون حاجی در هنگام اشتغال به این فریضه مهمّ خواهد شد، و یکسره او را در اشتغال به محاسبه و دقت در زاویه‌های بیت الله، و بالمآل عدم فهم و ادراک از حقیقت طواف و تعطیل قوا و حضور در محضر حضرت ربوبی وا می‌دارد؛ و طوافی را که باید کاملاً با حضور قلب و توجّه سرّ به مبدأ اعلی و انغمار در بحار انوار شهود و حضور حضرت حقّ باشد، به یک عمل

^۱ الکافی، کتاب الحج، باب الطواف و استلام الارکان، حدیث ۷، ج ۴، ص ۴۰۸.

خشک و جامد و توخالی و ظاهری بی محتوی مبدل خواهد نمود. آیا مقصود و منظور ائمه دین ما از طواف این طواف است یا طواف دیگری؟! قضاوت با خوانندگان و متأملین و متدبّرین خواهد بود.

حال باید توجه نمود که چطور با عدم فهم صحیح مسأله طواف و تفسیر ناصواب آن برای مردم بی اطلاع از رمز و رموز حقائق اعمال، و توجیه نادرست بعضی از روحانیون کاروانها، مردم عوام بجای پرداختن به حجّ صحیح و واقعی و توجه به آنچه که رسول خدا و ائمه معصومین علیهم السّلام بیان فرموده اند، که همانا رشد و رقاء و استفاضه از جلوات خاصّه این عمل بسیار مؤکّد است، آنها خود را بظاهری آراسته و بدور از تلقّی معانی و روحانیّت مشغول می دارند و موجب سدّ ابواب خیرات و برکات الهی بر آنان می گردند.